

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Jette Pors (CD):

Denne afgift på uindspillede bånd kan anskues ud fra to synsvinkler. Den ene drejer sig om hensynet til kunstnerne, der har en naturlig og helt forståelig interesse i at få en indtægt for deres arbejde, som de føler sig berettiget til, ved at få indført afgiften.

Den anden synsvinkel drejer sig om hensynet til de erhvervsmæssige interesser hos den branche, der leverer de pågældende forskellige båndtyper. De har en modsat interesse begrundet i frygten for, at en afgift vil medføre fald i deres omsætning. Det er lige så forståeligt set fra deres side.

I CD's gruppe har vi gjort os overvejelser ud fra begge hensyn. Vi er principielt enige om gerne at ville tilgodese kunstnerne, men vi ser forskelligt på, om den metode, forslaget angiver, er den rigtige for at nå det ønskede mål.

Jeg selv hører til skeptikerne. Jeg tror ikke, at man når ret meget andet med de bestræbelser, der udfoldes, end administrativt besvær og en blomstrende idérigdom for på lovlig vis at smyge sig uden om afgiften.

I CD's gruppe respekterer vi begge vurderinger, og det enkelte medlem afgiver stemme i overensstemmelse med sit synspunkt.

Ole Vig Jensen (RV):

Da jeg for ca. et halv år siden præsenterede dette forslag om en vederlagsordning for uindspillede bånd, gjorde jeg det under overskriften »En femmer mere til kulturen«.

De ændringsforslag, som vi har til behandling her i dag, ændrer ikke grundlæggende denne hensigt med forslaget. Udgangspunktet har været – og nu nævner jeg det igen – at den foreslåede vederlagsordning ved køb af én times videobånd udløser ca. 4 kr. til kunstnere og producenter. Og dermed realiseres et mangeårigt ønske om en rimelig kompensation for den ganske omfattende private kopiering, der finder sted af kunstnernes produkter og fremstillinger på dette område.

Vi ved, det er en sag, der har været meget længe undervejs; skiftende kulturministre har været under pres. Det gjaldt også mig selv: Jeg afventede Ophavsretsudvalgets endelige betænkning, og da den kom, fremgik det tydeligt, at der intet var til hinder for at fremsætte et forslag som det, der nu er til behandling her, og som jo har været til behandling før.

Der er til forslaget stillet en række ændringsforslag, som først og fremmest har til hensigt at sikre, at denne ordning kan administreres, når det indre marked virkeliggøres fra 1. januar 1993. Det er Skatteministeriet, der har ydet den tekniske rådgivning, sådan at vi er sikre på, at ordningen kan fungere under de nye vilkår, som gælder.

Den stærke kritik, der har været rejst – og jeg har også tilladt mig i dag at føje til, den helt urimelige kritik, der har været rejst – fra båndbranchens side mener jeg ikke der på nogen måde er hold i, i hvert fald ikke med de overdrivelser, som har været ført frem. Og over for dem, som hævder, at ordningen skulle være i strid med gældende EF-regler, er der vel kun at henvise til, at man har sådanne ordninger i en række EF-lande. De seneste ordninger er gennemført både i 1990 i Nederlandene og i 1992 i Italien, ligesom vi ved, at de nordiske lande har sådanne ordninger – også de lande, som nu står for at søge optagelse i Fællesskaberne.

Det kan ikke afvises, at der selvfølgelig kan være og vil blive grænsehandelsproblemer, men de er efter min opfattelse i højere grad af født af de forskellige momssatser, man har i de pågældende lande. Derfor ville en mulig fælles afgift, fælles vederlagsordning – harmonisering, om man vil – jo ikke grundlæggende løse det problem, der knytter sig til, at vi på andre områder har andre afgiftssatser.

Jeg er temmelig overbevist om, at denne ordning kan fungere, og jeg synes, at alle har god grund til at tænke over, at formålet med ordningen først og fremmest er at give kompensation til vore kunstnere, producenter, på disse områder for de tab, de ellers må bære.

Jeg er ked af, at regeringen og regeringspartierne ikke vil tilslutte sig forslaget – det har jeg været klar over nærmest fra starten. Men jeg har også hæftet mig ved, at såvel regeringen og kulturministeren som regeringspartiernes ordførere har fremhævet betydningen af, at vi behandler vore kunstnere godt.